

Antti Hyry:

EGY ORSZÁGUTRÓL INDULT

Egy országutról indult sétálni egyenesen előre, szántóföldeken és árkokon át, pajták mellett, és az árkokban növénybokrokon keresztül. A szántóföldekről a sövényen át az erdőbe ment, lucfenyők, erdei fenyők, borókafenyők és kövek mellett lépkedett el, és az erdő szélére, a mocsárhoz ért. Keresztülhaladt a mocsáron, átgyalogolt a mocsárban levő szigeteken is, ha elébe kerültek. Gyorsan folytatta útját folyókon át, erdőkön keresztül, tengereken, tavakon át és falvakon keresztül, és végül visszaért az országut ugyanazon helyére, ahonnan elindult sétálni egyenesen előre.

Ugyanigy körbejárt az első utirányra merőlegesen és még néhányszor a közbeeső utvonalakon. Mindannyiszor az országutról indult, és végül mindig eredeti irányába ért vissza. Köreit róva egy bizonyos ut megtétele után meg-megállt és fölfelé nézett, s ahányszor csak fölnézett, mindig az eget és a napot vagy a holdat és a csillagokat látta.

Állt az országuton, és zsugorodni kezdett. Az ut kavicsa kőrakássá változott, a kövek pedig nőttek, akkorára nőttek, mint ő, és a porszemek, melyek a levegőben libegnek, vele egyenlő nagyságúvá váltak, majd egyre nagyobbak lettek. Még kisebb lett, míg végül nagy összevisszaságot látott, mely körülötte forgott-keringett. Ugyanakkor tágas hely állt rendelkezésére. Egyre kisebbedett, és igyekezett a zürzavar részecskéi között maradni, hogy jól lásson. Ahogyan a részek egyre nagyobbak lettek, kezdtek szürkévé és áttetszővé válni, és amikor tovább nőttek, teljesen eltűntek. Végül egyedül maradt, megmozdította kezét, lábát, és sehová sem esett le, mert seholsem volt.

Nőni kezdett visszafelé, el a részecskék és a káosz mellett, el a porszemek és a homokdarabkák mellett. Növés közben elhagyta az országuti kavicsot, és hamarosan az uton állt valódi nagyságában.

Az országuton állt és nagyobbodni kezdett. Magasabb lett, mint az utmenti fák, feje a felhők tetejéig ért. Hirtelen megpillantotta azt a gömb alakú helyet, ahol állt, s a nap és a hold irányába nőtt. Felemelte lábát a földgömből, s a napot elhagyva a csillagok felé nyult. Észrevette, hogy nem érheti el a csillagokat, mert bár lába, mely a földhöz közel volt, nőtt, felsőteste sokkal kisebb maradt. De eszébe jutott a relativitáselmélet, és elkezdett a helyes módon növekedni. Elérte a csillagokat, ezek hamarosan alul elmaradtak mellőle, s miközben nőtt, végül minden teljesen eltűnt.

Egyedül maradt, kezét, lábát mozdította, de sehová sem esett le.

Tovább nőtt és csakhamar megpillantotta a zűrzavart és részeit. Növekedésében elhagyta a káoszt és a porszemeket, el a homokdarabkákat és az országuti köveket. Hamarosan az úton állt eredeti nagyságában.

Elindult az országutról és majdnem sirt. Hazasétált elvett az asztalról egy citrancsot, fölcselte, fogott egy kanalat és enni kezdett. Érezte a gyümölcs ízét, zsenge fűzfavessző héjára, erdei fenyő tűlevelére emlékeztette.

Ez vált benne gyümölcssé. S miközben evett, a derűs ősz jutott eszébe, amikor a fagy már megtisztította a folyó vizét, s a fiúk menyhalra horgásznak, és amikor a fagy már megérlelte az áfonyát az erdőkben és a mocsarakon, és amikor a levegő olyan, hogy ha lélegzik az ember, mindebből egy rész a belsőjébe jut, és súlyossá teszi létét.

/finnből ford.: Csepregi Márta/